

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 523/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť občianskeho združenia [REDACTED], zastúpené advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátska kancelária, Rožňavská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 Cob 84/2013, 2 Cob 91/2015, 2 Cob 92/2015 z 26. mája 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť občianskeho združenia [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2017 doručená sťažnosť občianskeho združenia [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 a podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Cob 84/2013, 2 Cob 91/2015, 2 Cob 92/2015 z 26. mája 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného pred Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 Cb 123/2007 v procesnej pozícii žalobcu o zaplatenie sumy 41 456,68 € z titulu nenávratného finančného príspevku na základe zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. SORO/JPD3-001/2005 z 13. januára 2006 (ďalej len „zmluva“), kde žalovaným subjektom bolo Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky. Okresný súd v označenom konaní rozhodol v poradí druhým rozsudkom 22. novembra 2012 tak, že žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Proti označenému rozsudku okresného súdu z 22. novembra 2012 sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil v časti výroku, ktorým žalobu zamietol. Sťažovateľ nespokojný s výsledkom odvolacieho konania podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 4 Obdo 48/2015 z 31. januára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) tak, že dovolanie sťažovateľa ako procesne neprípustné odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti vyjadruje svoju nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý považuje za arbitrárny a nespravodlivý, pričom argumentuje a predostiera svoj vlastný pohľad na vec. V sťažnosti opakuje argumentáciu, ktorú uplatnil v konaní pred všeobecnými súdmi a vychádzajúc z vlastného právneho posúdenia veci dochádza k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jeho označené práva.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí tejto sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol tak, že vysloví porušenie jeho označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd sa musel v prvom rade zaoberať otázkou včasnosti jej podania ako jednou z procesných podmienok prípustnosti sťažnosti. V tejto súvislosti bral do úvahy svoju pravidelnú judikatúru vychádzajúcu z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, z ktorej vyplýva, že v prípade podania dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho procesného odmietnutia najvyšším súdom je lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu považovaná za zachovanú. V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nepovažoval predloženú sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta napadnuté rozhodnutie krajského súdu, za oneskorene podanú, preto preskúmal jej dôvodnosť v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní

ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Podstatná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého sa mal dopustiť tým, že na jeho právnu argumentáciu uplatnenú v odvolaní nereagoval ústavne konformným spôsobom, keď potvrdil prvostupňový rozsudok okresného súdu v časti výroku, ktorým okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ zároveň namieta aj arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu založenú na jeho názore, že jeho právne závery sú založené na nesprávnej interpretácii skutkových okolností prípadu a relevantných noriem práva. Sťažovateľ nesúhlasí s výrokom napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú

skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESĽP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„Podľa § 262 ods. 1 Obch. zák. strany si môžu dohodnúť, že ich záväzkový vzťah, ktorý nespadá pod vzťahy uvedené v § 261, sa spravuje týmto zákonom.

Podľa § 269 ods. 2 Obch. zák. účastníci môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je upravená ako typ zmluvy. Ak však účastníci dostatočne neurčia predmet svojich záväzkov, zmluva nie je uzavretá.

Z článku XV. bod 6 zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku č. SORO/JPD3-001/2005 uzatvorenej medzi účastníkmi konania vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli, že zmluvný vzťah založený touto zmluvou, sa bude riadiť počas celej doby trvania záväzkov z nej vyplývajúcich príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka (zákon č. 513/1991 Zb. v znení neskorších predpisov) a zákona č. 523/2004 o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Podľa odvolacieho súdu je potrebné pri právnom posúdení zmluvy vychádzať z citovaného článku zmluvy ako aj samotnej preambuly, podľa ktorej je potrebné interpretovať a posudzovať túto zmluvu so zreteľom na právne predpisy citované v preambule.

Predmet zmluvy bol vymedzený v čl. II zmluvy s tým, že z bodu 6 vyplýva záväzok odporcu poskytnúť nenávratný finančný príspevok prijímateľovi t. j. navrhovateľovi a to pri splnení podmienok uvedených v tejto zmluve a v súlade s ustanoveniami tejto zmluvy a jej príloh. V bode 8 zobral prijímateľ na vedomie, že nenávratný finančný príspevok, a to každá jeho časť, je prostriedkom vyplateným zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky. Na použitie týchto prostriedkov, kontrolu použitia týchto prostriedkov a ich vymáhania v prípade porušenia finančnej disciplíny sa vzťahuje režim upravený v osobitných predpisoch (napr. zákon o rozpočtových pravidlách, zákon o správach finančnej kontroly).

Podľa § 20 zákona č. 523/2004 Z z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy z výdavkov podľa § 8 ods. 3 sa konečnému prijímateľovi poskytujú prostriedky prostredníctvom príslušného orgánu štátnej správy na základe podmienok určených v zmluve uzatvorenej s konečným prijímateľom.

Podľa odvolacieho súdu zmluva uzatvorená medzi účastníkmi konania má povahu súkromnoprávnej zmluvy s prvkami verejnoprávnymi, keďže uzatvorenie zmluvy na poskytnutie finančných prostriedkov predpokladá zákon o rozpočtových pravidlách a zmluva odkazuje na predpisy verejného práva. Judikatúra stanovila rozdiely medzi súkromnoprávnymi a verejnoprávnymi vzťahmi, ktoré nie je potrebné v tomto rozhodnutí vzhľadom na ich vyčerpávajúce posúdenie súdom prvého stupňa aj účastníkmi konania, podrobne uvádzať. Za rozhodujúce odvolací súd považuje, že v súčasnosti dochádza k prelínaniu súkromného a verejného práva, čoho dôkazom je aj uzatvorená zmluva. Zmluva vzhľadom na dojednanie medzi účastníkmi konania je zmluvou obchodnoprávnou, keďže účastníci konania dojednali predmet svojich záväzkov dostatočne určito (záväzok odporcu poskytnúť nenávratný finančný príspevok v súlade so zmluvnými podmienkami a záväzok prijímateľa prijať finančné prostriedky a realizovať projekt) a na aplikácii Obchodného zákonníka sa písomne dohodli. Vzhľadom na odkaz na predpisy verejného práva a záväzok navrhovateľa tieto rešpektovať má zmluva aj povahu verejnoprávnu. Práve s poukazom na verejnoprávny charakter musí navrhovateľ zniesť zvýšené povinnosti na režim nakladania s finančnými prostriedkami. Preto nie je možné tvrdiť, že zmluva je nevyvážená a napádať ju pre prípadný rozpor s poctivým obchodným stykom, resp. dobrými mravmi. Sprísnená kontrola s nakladaním so štátnymi finančnými prostriedkami zo strany

jedného z účastníkov zmluvy, t. j. odporcu vyplýva z verejnoprávnej povahy zmluvy. Vo viacerých ustanoveniach zmluvy je zakotvené, že ide o finančné prostriedky vyplatené zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky s čím je spojená zvýšená kontrola ako aj zvýšená zodpovednosť za porušenie dohodnutých zmluvných podmienok oproti štandardným obchodným zmluvám.

V prípade nepomenovanej zmluvy podľa § 269 ods. 2 Obch. zák. platí, že obsah vzniknutého vzťahu sa riadi jednak zmluvou a jednak Obchodným zákonníkom ako zákonom špeciálnym a v tomto prípade aj predpismi verejného práva upravujúcimi režim nakladania so štátnymi finančnými prostriedkami.

Nemožno súhlasiť s odvolacou námietkou navrhovateľa, že súd prvého stupňa pochybil ak na jednej strane posúdil zmluvu ako verejnoprávnu a na strane druhej aplikoval na odstúpenie Obchodný zákonník. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že na odstúpenie od zmluvy je potrebné aplikovať príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorého aplikácia bola účastníkmi dohodnutá.

Podľa § 344 Obch. zák. od zmluvy možno odstúpiť iba v prípadoch, ktoré ustanovuje zmluva alebo tento alebo iný zákon.

V článku XII. bod 1 zmluvy bolo dojednané, že v prípade, ak prijímateľ poruší ktorúkoľvek povinnosť, ku ktorej sa zaviazal podľa tejto zmluvy, je SORO bez ohľadu na závažnosť porušenia zmluvy oprávnený odstúpiť od tejto zmluvy za podmienok a v súlade s článkom XIV. odsek 1 tejto zmluvy.

Z citovaného článku zmluvy vyplýva, že odstúpenie od zmluvy zmluva ustanovuje, preto v prípade porušenia ktorejkoľvek povinnosti bol oprávnený odporca od zmluvy odstúpiť. Skutočnosť, že porušenie ktorejkoľvek povinnosti, na ktorú sa navrhovateľ zaviazal, je predpokladom na odstúpenie od zmluvy nemožno považovať za nevyvážené dojednanie v neprospech odporcu, vzhľadom na sprísnený režim nakladania so štátnymi finančnými prostriedkami a prostriedkami EU.

Ak teda odporca odstúpil od zmluvy pre porušenie povinností dojednaných touto zmluvou, odstúpenie je potrebné považovať za platný právny úkon. Súd prvého stupňa dospel k správneému záveru o platnom odstúpení od zmluvy pre porušenie povinností, ktoré v odôvodnení rozhodnutia podrobne uviedol. V tejto časti odvolací súd odkazuje podľa § 219 ods. 2 na správnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého súdu.

Na zdôraznenie správnosti odôvodnenia v časti porušenia zmluvy odvolací sú uvádza, že nedodržanie podmienok zmluvy a teda porušenie zmluvných podmienok vyplýva zo Správy z kontroly na mieste vykonanej zamestnancami odboru pre oprávnenosť výdavkov ŠF EU Ministerstva školstva SR. Odvolací súd súhlasí s navrhovateľom, že predmetnú správu je potrebné posudzovať ako dôkazný prostriedok a súd z nej môže vychádzať iba po stránke skutkovej. Navrhovateľ v priebehu konania zistenia uvedené v správe nevyvrátil, snažil sa iba spochybníť samotnú správu a z jej zistení vyvodíť iné závery. Keďže podľa článku XII. v spojení s čl. XIV zmluvy bol odporca oprávnený odstúpiť od zmluvy v prípade porušenia ktorejkoľvek povinnosti navrhovateľom, nemôže sa navrhovateľ brániť tým, že odporca mohol v prípade zistenia niektorých porušení krátiť finančné prostriedky a nie hneď odstupovať od zmluvy. Uzatvorením zmluvy si musel byť navrhovateľ vedomý dôsledkov prípadného porušenia zmluvy.

Odvolací súd sa nestotožnil s odvolacou námietkou navrhovateľa, že odporca odstúpil od zmluvy v čase, keď sám bol v omeškaní s plnením svojho záväzku realizovať platby. Odporca bol povinný realizovať platby až potom, čo navrhovateľ predloží kompletnú žiadosť o platbu a bolo rozhodnuté o oprávnenosti výdavkov. Keďže podľa odporcu žiadosti o platbu neboli kompletné a v prípade žiadosti o platbu č. 3 prebiehala kontrola, odporca nemohol rozhodnúť o oprávnenosti výdavkov a realizovať platbu. Podmienky vyplatenia platieb sú upravené v článku VII zmluvy s tým, že prevod nenávratného finančného príspevku zabezpečí poskytovateľ do 90 dní od vzniku nároku na vyplatenie platby. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že odporca sa nedostal do omeškania so zaplatením platieb.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou navrhovateľa, že odporca odstúpil od zmluvy v čase, keď už zmluva neexistovala. Z článku XV. bod 4 zmluvy vyplýva, že platnosť a účinnosť zmluvy končí päť rokov po vyplatení poslednej čiastky príspevku. V čase odstúpenia od zmluvy neboli preplatené všetky platby, možno teda konštatovať, že existovali práva a záväzky zo zmluvy, t. j. zmluva existovala. Pokiaľ ide o výhradu navrhovateľa, že odstúpenie od zmluvy mu nebolo riadne doručené, odvolací súd uvádza, že doručením odstúpenia na pojednávaní priamo navrhovateľovi došlo k odstúpeniu od zmluvy v súlade s čl. XIV. bod 4 zmluvy.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie v časti výroku, ktorým bol návrh zamietnutý, podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.“

Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého predmetnú zmluvu vzhľadom na jej obsah a účel, ako aj spôsob financovania bolo potrebné považovať za obchodnoprávnu zmluvu s verejnoprávnymi prvkami. Z povahy uzavretej zmluvy a jej obsahu vyplýva aj nerovné postavenie účastníkov zmluvy, s ktorým bol sťažovateľ uzročený pri uzatváraní predmetnej zmluvy, keďže ju uzavrel slobodne, preto nie je možné akceptovať námietku sťažovateľa o rozpore s dobrými mravmi, respektíve s poctivým obchodným stykom. Ústavne konformne je odôvodnený taktiež právny záver o platnom odstúpení v nadväznosti na preukázané skutkové okolnosti prípadu.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ

v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

Ústavný súd konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery krajského súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy tak, ako to tvrdil sťažovateľ vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozsudku krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a pri jeho tvorbe ich aj prakticky aplikoval.

Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojho základného práva „na súdnu ochranu“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti konštatuje, že sťažovateľ jednak neoznačil žiadne z uvedených základných práv upravených v predmetnom článku ústavy a ani z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, ktoré z uvedených základných práv mali na mysli. V kontexte toho, že k označenému článku ústavy v sťažnosti chýba akákoľvek argumentácia, z ktorej by bolo možné identifikovať konkrétne základné práva, berúc do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ je v tomto konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, mal by byť spôsobilý skoncipovať podanie, ktoré by malo byť objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Je vylúčené,

aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať odborne. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Na základe uvedeného ústavný súd so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa dospel k záveru, že jeho sťažnosť v tejto časti nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, pretože nie je identifikované konkrétne základné právo podľa uvedeného článku ústavy a taktiež v sťažnosti absentuje argumentácia vo vzťahu k namietanému článku ústavy, preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017